

Advent: 27. Až to bude nejblbější, tak se to začne obracet k lepšímu

Už není třeba mít strach z budoucnosti, z vlastních selhání, z nepřízně okolí, když se zasazujeme o milosrdenství a spravedlnost.

Advent

Až to bude nejblbější, tak se to začne obracet k lepšímu

čtení: Micheáš 5, 1 - 4a

1 A ty, Betléme efratský, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, jenž bude vládcem v Izraeli, jehož původ je odpradávná, ode dnů věčných.

2 I když je Hospodin vydá v plen do chvíle, než rodička porodí, zbytek jeho bratrů se vrátí zpět k synům Izraele.

3 I postaví se a bude je pást v Hospodinově moci, ve vyvýšeném jménu Hospodina, svého Boha, a budou bydlet bezpečně ; jeho velikost bude nyní sahat až do dálav země.

4 A on sám bude pokoj.

Sestry a bratři, tak v úterý tu máme zimní slunovrat a to je dobrá zpráva, protože se k nám pomalu zase začne vracet slunce a dny se budou polehoučku prodlužovat a než se nadějeme, bude tu z ničeho nic krásné teplé léto.

Není divu, že se křesťané někdy 300 let po Kristu rozhodli, že budou o zimním slunovratu slavit jeho narozeniny. Do té doby nikdo Ježíšovo přesné datum narození neznal. Jeho rodný list se totiž nedochoval a jeruzalémskou matriku vypálili Římané.

Starověcí křesťané si samozřejmě každoročně připomínali Kristovo ukřižování a vzkříšení, tam znali

datum naprosto přesně. Velikonoce jsou přece jenom svátky nejdůležitější. Narozeniny byly ale na vodě.

Ostatně ani my tady v Česku narozeniny významných osobností národa neslavíme. Důležitější je datum skonu, nejspíš proto, že při nejrůznějších výročích úmrtí si můžeme vždycky znova uvědomit, čím nás ona osoba obohatila a co jsme případně jejím odchodem ztratili.

Jako třeba při včerejší připomínce dne, kdy nás opustil Václav Havel. V médiích se opakovaně objevila otázka, na níž se dá jen těžko odpovědět: Co by asi prezident Havel říkal na naši dnešní situaci?

Už nic neřekne a moc nám tu proto chybí. Postrádáme jeho varování před nástrahami a pokušeními dnešní doby, postrádáme jeho slova naděje.

V jednom ze svých posledních rozhovorů řekl vpravdě prorocká slova, cituji: „Politický život v naší zemi člověku moc radosti nedělá, ale až to bude nejbližší, tak se to začne obracet k lepšímu.“

Zhruba tak to vždycky říkali starozákonní proroci. Stejně jako Havlovi, také jim stav společnosti nedělal moc radosti, a stejně jako on, také oni hlásali, že až bude nejhůř, obrátí se to k lepšímu.

Jako ten prorok Micheáš, z jehož knihy jsme dnes četli. Nebral si servítky a v kritice byl pěkně ostrý. Byl původem venkovan. Z ničeho nic se někdy koncem 8. století před Kristem objevil v hlavním městě a na jeruzalémské blahobytné smetánce nenechal nit suchou.

Kritizoval soudce, že soudí za úplatky, kněze, že si ze svého úřadu udělali dobré bydlo a proroky, že předpovídají budoucnost zjištěně, investory, že zabírají zadluženým jejich pole a domy, mocné, že mluví, jak se jim zachce a všechno převracejí naruby. Tohle špatně dopadne!, volal Micheáš.

Možná vás, sestry a bratři, překvapilo, že kritizoval i proroky. Sám byl přece také prorok, i když se tak nikde ve své knize pro jistotu nenazývá. Víte, jak to je – není prorok jako prorok. Jsou také proroci falešní a těch je vždycky většina.

Falešný prorok se pozná podle toho, že má ve zvyku mazat lidem med kolem pusy. Lidé mají odjakživa radši dobré zprávy než ty špatné. Není nic jednoduššího než jim vyjít vstříc a mít z toho dobrou živnost.

Falešní proroci nechtějí vidět zásadní problémy, kterým je třeba čelit, a už vůbec nemají snahu dobrat se nějaké příčiny. Daří se jim zejména tam, kde je potlačena svoboda projevu a kde si strana nebo vůdce podmaní média a soudnictví.

Někteří si to pamatujeme z doby normalizace, ale nemusíme chodit daleko do minulosti, falešní proroci dělají úspěšnou kariéru i v některých sousedních zemích a ani u nás nejsou bez šancí. Známe ty jejich průpovídky: Všechno je, jak má být, za nic se nemusíme stydět, dělali jsme, co jsme mohli, nikdo jiný by to lépe neuměl. Jako bychom slyšeli některé dnešní politiky a jejich spřátelená média.

Proroci v době Micheášově šli prostě na ruku mocným. Měli s nimi nepsanou dohodu, že je budou mezi lidmi podporovat. Holt, není prorok jako prorok.

Správný prorok musí být tak trochu pesimista, musí mít schopnost postřehnout, že se společnost řítí do propasti a musí mít odvahu jít s tím na veřejnost.

Tohle všechno Micheáš měl. Když v nitru uslyšel Boží pokyn, aby do toho šel, tak se sebral a odešel ze svého zapadlého Móřešetu do Jeruzaléma. A tam v hlavním městě hřímал a káral a sarkasticky

kritizoval tehdejší poměry.

Díky Bohu za všechny proroky, kteří nás nenechají v klidu! Václav Havel sice hřímat moc neuměl, ale prorok, to on byl, a rozhodně ne falešný. Jakže to před deseti lety řekl? „Až to bude nejblbější, tak se to začne obracet k lepšímu“.

Právě tak to říkal i Micheáš! Správný prorok se totiž pozná také podle toho, že vedle kritiky je zároveň nositelem naděje, tak trochu optimista.

Falešní proroci buď mažou med kolem pusy a nebo bez přestání straší, vidí svět v černých barvách a všechno, co se děje, považují za jedno velké spiknutí. I na tom se dá kupodivu dobře vydělávat.

Micheáš si ale do Jeruzaléma vydělávat nepřišel. Jenom si nemohl pomoci a musel lidem tam nahoře vyřídit, že jestli to takhle půjde dál, tak to blbě dopadne a doplatí na to všichni. Nebyl by to ale Micheáš, aby současně nedodal, že nic není navždy ztraceno a Bůh nakonec svůj lid obnoví a všechno se obrátí k lepšímu.

Pokud si, sestry a bratři, za dlouhých zimních večerů otevřete Bibli, doporučuji si přečíst právě Micheášovy verše naplněné nadějnou vizí a očekáváním pozitivní změny. Z oddílů, které předpovídají zkázu, byste mohli mít noční můry, ale z těch, co z nich číší optimismus, určitě ne.

Čerpali z nich obyčejní i významní lidé v minulosti. Jako například černošský baptistický kazatel Martin Luther King, před více než půl stoletím bojovník za rasovou rovnoprávnost ve Spojených státech.

Inspiroval se Micheášovou prorockou vizí o národech, které překují své meče na radlice a svá kopí na vinařské nože, o národech, které už proti sobě nepozdvihnou meč a nebudou se už cvičit v boji (Micheáš 4, 3b).

King přišel se strategií nenásilného odporu proti nekřesťanské rasové segregaci a i když sám podlehl atentátu, jeho hnutí nakonec uspělo.

Když půjdeme ještě hlouběji do minulosti zjistíme, že podobně se Micheášovou optimistickou vizí nechali inspirovat i první křesťané. V příběhu Ježíše Krista se setkali s něčím, co dobře znali:

„Z tebe mi, Betléme, vzejde ten, jenž bude vládcem, jehož původ je od pradávna, ode dnů věčných. Jeho velikost bude sahat až do dálav země. A on sám bude pokoj.“

Ježíšovi učedníci nabyli přesvědčení, že v jeho osobě začal očekávaný nový věk. Došlo jim, že ono staré proroctví, že až to bude nejblbější, tak se to začne obracet k lepšímu, se v Ježíši Kristu naplnilo. Vzal to na sebe. Za nás všechny.

To s námi to mělo špatně dopadnout, to my jsme ti viníci, co druhé soudíme, jak se nám to hodí, co si falešně předpovídáme blahobyť a na druhé nemyslíme, co nevidíme zásadní problémy, kterým je třeba čelit, a už vůbec nemáme snahu dobrat se nějaké příčiny. To nás měl Micheáš na mysli, když říkal, že to špatně skončí.

Jenže Ježíš nás zachránil. On, který se ničím takovým neprovinil, vzal všechno na sebe a odstartoval tak úplně novou éru lidských dějin.

Už není třeba mít strach z budoucnosti, z vlastních selhání, z nepřízně okolí, když se zasazujeme o milosrdenství a spravedlnost.

V Ježíšově narození, smrti a vzkříšení nám dal Bůh dostatečně jasně najevo, že mu nejde o naši zkázu, naopak, je s námi, na naší straně, děj se co děj.

Kdo tohle vezme na vědomí, je zachráněn. Už se nemusí strachovat sám o sebe, nemusí se také pořád srovnávat s druhými a předvádět svou domnělou dokonalost, nemusí si honit triko a neustále si dokazovat jak je in a ti druzí zoufale mimo, nemusí se vytahovat, lhát druhým i sobě do kapsy, manipulovat lidmi. To všechno je pryč. Konečně svoboda!

Micheášova optimistická vize z dnešního textu se naplnila. A andělé při Kristově betlémském narození zpívají na prorockou notu:

„Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.“

A křesťané se 300 let po Kristově narození dohodnou, že vedle Velikonoc budou slavit i Vánoce. Ježíšův rodný list se sice nedochoval a jeruzalémskou matriku vypálili Římané, ale to jim vůbec nevadí.

Podstatné je něco jiného. Ježíšovým narozením se na tomhle světě zásadně mění poměry. Noc začíná ustupovat, svítá, tmě ubývá na síle a světlo je čím dál víc patrnější.

Zimní slunovrat se prostě ke slavení narozenin Spasitele dokonale hodí. Bůh se stal jedním z nás, je s námi, děj se co děj. Nyní jde jen o to, abychom byli my s ním.

PeČ

SPCH 19. 12. 2021

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika nebo facebookovou skupinu Zpravodaj baptistických sborů](#)